

Libuše Křapová

HANKO, UTÍKEJ!

aneb

**trampoty
jedné pubert'áčky**

Libuše Křapová

HANKO, UTÍKEJ!

aneb

trampoty jedné
puberťačky

1. VODNÍK!

Po břehu rybníka našťavaně šlapala štíhlá světlovlasá dívka a mračila se.

Nechce tady být! Nebude. Nelíbí se jí tu. Shýbla se pro malý oblázek a rozzlobeně jím hodila po vodní ploše. Kamínek se radostně odrazil od hladiny a začal poskakovat. Jednou, dvakrát..., podařilo se mu to pětkrát a pak se teprve potopil.

„To bylo dobré,“ ozvalo se kousek od ní. Dívka se trochu lekla a otočila se po hlase. V rákosí na kraji rybníka stál po kolena ve vodě asi

tak čtrnáctiletý kluk. Měl výrazné tmavé oči, na hlavě klobouk, zpod kterého trčely rozčuchané vlasy, maskovací triko, v ruce rybářský prut. Ve vysokém zeleném rákosí byl skoro neviditelný.

„Co jsi, nějaký vodník?“ oškříbla se dívka. „Vůbec jsem tě neviděla, to tu chytáš dušičky do hrnečku?“

„Neříká se, co jsi, ale kdo jsi,“ opravil ji kluk a usmál se. „A představ si, jsem opravdu vodník.“

„Vodník, jo? Nechceš si jít dělat legraci z mýho malýho bráchy? Ten ještě věří na pohádky.“

„A víš, že ani ne? Malý děti nestraším. Ty se jmenuješ Hanka, že?“

Dívka se zarazila. Jak to, že ji ten kluk zná? V rozpacích se opět shýbla a sebrala na pěšině další oblázek. Rozmáchla se a už jím chtěla hodit, když na ni kluk křikl.

„Hele, nedělej to. Házíš sice dobře, ale plašíš mi tu ryby!“

„Tak si je zklidni, vodníku,“ odsekla Hanka a oblázkem vztekla mrskla do rybníka. Prudce vržený kamínek dopadl na hladinu a rovnou se potopil. Jen voda vystříkla a na hladině se udělaly kruhy. Kluk už neřekl nic. Jen se na ni vyčítavě podíval, pak se otočil zády a začal si sbalovat prut.

„Mračoun jeden,“ hněvala se dál Hanka. Ale v duchu ji to zamrzelo. Ten kluk jí vlastně nic neudělal. Navíc vypadal docela sympaticky. No a co. Neměl si z ní dělat legraci. Prý vodník!

Kluk si jí už ale nevšímal. Vylezl z vody, na břehu popadl batoh, hodil si ho na záda a se složeným prutem v ruce odkráčel. Hanka se našťavaně loudavým krokem vydala za ním.

Tam, odkud zrovna teď přišla. Na chatu, kterou babičce půjčili sousedé v paneláku.

Tam, kde má strávit celé dlouhé dva měsíce prázdnin, místo aby celá jejich rodina jela jako každý rok na tři týdny někam k moři.

Tam, kam se jí vůbec, ale vůbec nechtělo.

„Tati, kam letos o prázdninách pojedeme?“ ptala se jednou u večere Hanka. „Andrea dnes ve škole povídala, že oni letí hned v červenci do Tunisu. A Gábina s rodiči zase do Dubaje a pak ještě do Španělska. My jezdíme pořád jenom do Chorvatska, nemůžeme se podívat už jednou taky někam jinam? Třeba na do Francie, na Riviéru. Gábina říkala, že je to tam moc hezké!“

Táta s maminkou si vyměnili pohledy.

„No, Haničko,“... začal táta, „letos k moři nepojedeme.“

„I tady u nás doma máme hezky,“ vložila se do hovoru maminka. „Jezdíme do ciziny a krásnou krajinu máme přímo za humny. Letos nám to k moři prostě nevyjde, Hanko.“

Hanka na rodiče zůstala nevěřičně civět. Cože? Letos nepojedou k moři? Ani do toho úplně obyčejného Chorvatska, kam jezdí všichni a kde i jejich rodina už byla několikrát?

„Haničko, maminka má pravdu, prostě letos zůstaneme doma. Babička nám už zajistila chatu na bezvadném místě, u jednoho velkého rybníka. Kousek odtud je i les, budete se chodit koupat, na hříby, na výlety, můžete tam být celé prázdniny!“ bylo tátovi líto zklamané dcery.

„Všichni ze třídy jedou k moři, budou se mi smát, že jsme nějaké soc...“, vyhrklo z Hanky, ale než stačila doříct větu, táta ji ostře zarazil.

„Ne, Hanko, všichni opravdu k moři o prázdninách nejezdí. To víš moc dobře sama a nehraj tu na nás nějakou chudinku. Nedávno jsem měnil zaměstnání, zkrátka letos v létě dovolenou nejspíš nedostanu. A navíc jsme zrovna tobě nově zařizovali pokojíček, něco to také stálo a my s maminkou nemáme žádnou bezednou kasičku. Smiř se s tím, že letos trávíš prázdniny na chatě. Ty a Robin tam budete nejspíše s babičkou celé dva měsíce a maminka a já za vámi budeme jezdit o víkendech.“

Víc se o tom s Hankou nebavil. I maminka se na ni trochu zamračila, když se na prázdniny a moře ještě jednou pokoušela zavést řeč. Jestli to opravdu, ale opravdu...

„Haničko,“ spustila na ni přísně. „Život není jen o tvých přáních. Tatínek ti už přece vysvětlil, proč to letos nejde!“

Dál už s rodiči nebyla řeč. A tak, když se jí ve škole později kamarádky Andrea s Gábinou vyptávaly, kam to tedy letos pojedou, se nepokojně zavrtěla a pak jim zalhala. Řekla, že vlastně neví, že to rodiče tají a má to být překvapení. Za nic na světě by se nepřiznala, že bude trávit prázdniny u nějakého trapného rybníka. A na podzim, až zase začne škola, si prostě zase něco vymyslí.

Tak se stalo, že teď Hanka nespokojeně dupe po břehu rybníka zpět na chatu.

„Kde jsi byla, Haničko?“ ptala se babička, když zahlédla vracející se vnučku. „Pojď teď vybalit všechny ty tašky a já jdu přichystat něco k obědu!“ a ukázala na hromadu zavazadel v koutě. Tam je uložil táta, když je před pár hodinami přivezl. Potom slíbil, že v pátek večer přijedou i s maminkou, a hned zase odjel. Spěchal do práce. Nevrlá a našťavaná Hanka se s ním ani nechtěla rozloučit. Raději se ihned otočila a šla se projít kolem rybníka. A tam jí zase vynadal ten kluk, ten vodník. Hanka se ušklíbla a mračila ještě víc.

„Svoje a Robinkovy věci dej do támhleté skříně. Já si ty své srovnám sama,“ babička se jen tiše pousmála, když si všimla jejího vzdorovitého výrazu.

„Copak mi Robin nemůže pomoci?“ ptala se otráveně Hanka při pohledu na kupu v rohu. „Už není žádné mrně, své věci by si mohl uklidit sám!“

„Až se vrátí, pomůže ti,“ přikývla klidně babička, „poslala jsem ho k sousedům pro brambory. Já je zapoměla doma a chci je uvařit k obědu.“

Hanka povzdychla. Nedá se nic dělat, musí se do toho pustit sama.

„Ale Robinových věcí se ani nedotknu,“ umiňovala si v duchu. Vyskládala do police obsah své první tašky a zrovna trhla zipem u druhé, když se na terásce před chatkou ozvalo dupání a nějaké hlasy. Robin si s někým povídal a smál se.

„Babi, babi, já už jsem tu!“ volal, když konečně vběhl dovnitř.

„Kde máš ty brambory?“ ptala se udiveně babička. Protože kluk měl v ruce místo tašky jen dvě kytičky polního kvítí.

„Ono to bylo moc těžké. Mirek mi je donesl až sem a nechal je venku na terase,“ odpovídal klouček. „Babi, já jsem ti natrhal kytičku. A tobě taky, Hanko. Abysme to tady měli hezké.“

„Jsi šikulka, děkuji ti,“ pochválila babička Robina a dala svou kytičku do vázičky na stůl. Hanka tu svou rozpačitě žmoulala v ruce.

„Dík, bráško,“ vyhrkla až po chvíli. „Pomůžeš mi s vybalováním tašek? A kdo je to ten Mirek?“

„To je takový veliký kluk. Oni bydlí tady kousek vedle, u toho bílého velikého stromu. A taška s bramborama byla moc těžká, tak mi ji sem přinesl,“ vysvětloval chlapec.

„Ten strom je bříza, Robinku,“ řekla babička. „A teď si běž s Haničkou vybalit věci.“

Netrvalo jim to ani tak dlouho. Za chvíli byly všechny tašky prázdné a poličky ve skříni zase plné vyskládaných komínků. Oba se u toho poštuchovali, smáli, babička v malé kuchyňce škrabala brambory a spokojeně jim naslouchala.

„Však ono ji to přejde, až uvidí, jak je tady hezky,“ pomyslela si, když si vybavila vnuččin nevrlý výraz.

Chatka nebyla velká. V přízemí byla jedna větší místnost s krbem v jednom rohu a malou kuchyňkou v druhém, pak koupelnička se sprchovým koutem a úzké dřevěné schody vedly do patra, kde byly dvě malé ložničky. V každé byla patrová postel a Hanka s bráškou svedli malý boj o to, kdo bude spát nahoře.

„Já jsem starší, budu spát nahoře a ty dole. Jsi ještě mrně,“ a Hanka povalila brášku na palandu a lechtala ho.

„Nejsem žádné mrně, na podzim už půjdu do první třídy,“ křičel Robin a tloukl do ní polštářem.

„Mrně, mrně,“ zlobila Hanka bratříčka a úplně zapoměla být mrzutá a nazlobená. Dobrá nálada jí vydržela i při obědě. S chutí snědla brambory i maso, které babička přivezla upečené už z domu, a ještě si dala přidat. Pak do ruky popadla makovou buchtu jako zákusek a už chtěla vyběhnout ven, když ji babička zadržela.

„Počkej, Haničko, nikam nespěchej. Něco si teď budeme muset vysvětlit!“

Hanka se opět pomalu posadila na židli a tázavě se na ni zahleděla.

„Budeme si muset stanovit nějaká pravidla,“ řekla babička. „Máme chatu přímo u vody, určitě tě to bude lákat si do ní každou chvíli skočit a zaplavat si. Také proč ne, jsou prázdniny a prý mají být velká vedra. Haničko, pokaždé to chci ale vědět. Neznáš to tu. Tady na pláži je to bezpečné, ale kousek od nás, směrem od hráze, je břeh vysoký a kamenitý, žádná písčná pláž jako máme zde u chaty. Tam do vody nesmíš. Varovala mne sousedka, jsou tam prý místy hluboké tůňky, zrádné spodní proudy, vodní víry. Nerada bych, aby se ti něco stalo. A také chci, abys mi vždy řekla, když budeš chtít jít někam sama. Ne aby ses mi ztratila tak, jako dnes dopoledne. Musím o tom vědět!“

„Ale babi,“ bránila se Hanka, „já přece umím plavat. A nejsem žádné malé dítě, už mi je přece skoro třináct!“

„Vím, Haničko,“ nenechala se z klidu vyvést babička, „ale mám tu za vás zodpovědnost. Navíc to tu opravdu neznáš!“

„Andrea s Gábinou už byly i na diskotéce, a já nesmím sama ani z domu?“ rozhořčila se Hanka.

„Hanko, přestaň!“ babička mírně přidala na důrazu i výši hlasu. „Na diskotéku máš ještě čas, v tom souhlasím s tvým tátou a mámou. Ale jinak ti nikdo nebrání někam chodit, chci o tom ale vědět. Kam jdeš a s kým. O tom se nebudeme dohadovat!“

Babička se odmlčela a pak se mírně pousmála.

„Haničko, máš prázdniny. Chci, aby se ti tu líbilo a aby sis to tady užila. Opravdu můžeš jít, kam chceš, když mi o tom řekneš. Víš, mám o tebe jen strach. Minulý rok se v těch proudech utopil jeden mládenec a věř, že také uměl plavat. Jen si myslel, že jemu se nemůže nic stát. Tak co, domluvíme se?“

Hanka se zastyděla. Honem babičku objala kolem krku a dala jí pusku.

„Babi, nezlob se na mne. Tak jo, já ti to pokaždé řeknu. Babi, a můžu jít ven zrovna teď? Vezmu si foťák a něco si vyfotím!“

„No, teď hned?“ zaváhala babička. „Myslela jsem, že si uvařím kávu, trochu si odpočinu a pak že bychom si to zde šli prohlédnout všichni dohromady. Že bychom šli na takovou malou procházku okolo rybníka.“

„Babi, neboj,“ přemlouvala ji Hanka. „Sama jsi mi přece říkala, že když ti řeknu, kam jdu...!“

„Ale co Robinek?“ ukázala babička na vnuka. „Ten tu bude sám?“

„Nebudu, babi,“ ozval se důležitě hošík, „ta paní od brambor mi říkala, ať k nim odpoledne přijdu. Že si můžu hrát s jejich Terezkou. A oni tam mají velikánský bazén, budu se tam koupat!“

„Bazén? A u rybníka?“ užasla babička. Pak si povzdychla a Hance přikývla. „Tak běž, ale vrať se za dvě hodiny, teď napoprvé ti to snad

bude stačit. Aby sis ještě stihla zaplavat. Ale pamatuj si, co jsi mi slíbila. Ještě něco, nezapomeň si sebou vzít mobil, zavolej mi, kdyby se něco stalo. A tebe, Robinku, k těm sousedům raději zavedu. Docela ráda bych ten jejich bazén viděla.“

2. VYDRA

Hance se schválená svoboda pohybu moc zamlouvala. Doma ve městě by ji maminka jen tak samotnou ven nepustila, měla by o ni strach. Teď vyběhla před chatu, v ruce foťák, který o předminulých Vánocích našla pod stromečkem, a se zájmem se rozhlížela po okolí. Kam se teď vydá?

„Vlastně je tu docela hezky. I ta naše chata na pohled ujde,“ pomyslela si trochu udiveně.

Malá roubená chatka měla všechna okýnka otevřená a plná květináčů s kvetoucími červenými muškáty. Před ní bylo ohniště

obložené velkými kameny, kolem něho leželo pár velkých dřevěných špalků zjevně používaných jako sedáky. Od chatky doleva vedla úzká pěšina k rybníku, přímo k malé písčité pláži, u které bylo prázdné dřevěné molo. Kousek dál po pravé straně stály dva velké smrky a pod nimi, pěkně ve stínu, objevila Hanka dřevěný stůl a lavičku. Za smrky rostla vysoká bílá bříza, za ní byl nějaký domek, pak husté zelené křoví a nad ním byly vidět další střechy. Nesl se odtud křik, smích a hlučné cákání.

„Tam někde byl Robin pro ty brambory,“ uvědomila si Hanka.

Za rybníkem na druhém břehu stálo také několik dřevěných chatek ve skupině se starými chalupami s červenými střechami a bíle omítnutými zdmi. Jen místo pláže tam byly velké balvany. Kousek za chatami se zelenal les. Táhl se hezky do kopečka a na vrcholu kopce mezi vršky stromů Hanka něco zahlédla. Co to tam je? Upřela na místo oči, ale marně namáhala zrak. Koruny stromů se kolébaly v mírném větříku, a tak se jí nepodařilo poznat, oč se jedná.

„Asi nějaké skály,“ usoudila nakonec. „Zeptám se pak babičky.“

Pak udělala krok vpřed a zaváhala. Doprava, nebo doleva? Dopoledne šla směrem k hrázi a tam potkala toho protivného kluka.

„Hm, prý vodník!“ při vzpomínce pohrdavě pohodila hlavou a rázně se vydala opačným směrem. Obešla smrky a břízu, vyhnula se příjezdovým cestám k chatkám, minula skupinu domků a pak už ji pěšina vedla po okraji rybníka. Po chvíli písek vystřídaly oblázky a nad cestičkou se ostře začal zvedat břeh porostlý mechem a trávou. Hanka si okamžitě všimla, že mezi stébly řídké trávy rostou a zrají lesní jahody. Líbilo se jí, že se k nim při trhání nemusí sklánět, jen

natáhne ruku a na příkré travnaté stěně utrhne jahůdku. Krok a krok, jahůdku za jahůdkou putovala do mlsné pusy. Pěšina se klikatila podél nerovného břehu, ale Hanka si toho nevšimala.

„Au,“ najednou o něco zakopla. Teprve teď se zastavila a rozhlédla.

„No páne jo,“ pomyslně si s úžasem. Zaujatá jahodami nezpозorovala, že terén okolo ní změnil svůj ráz. Malé oblázky zmizely a místo nich se na břehu válely obrovské balvany. Rybník zde byl široký jen několik metrů a jeho voda měla temnou, skoro černou barvu. Protější břeh tvořila téměř strmá skalní stěna, jen místy přerušená průrvami a prasklinami. I nad travnatým břehem, na kterém Hanka sbírala jahody, se tyčily rozervané skály a na nich rostly pokřivené borovice. Divoký vzhled okolí ale vůbec nevedil nějakému ptáčkovi, který si mírumilovně vyzpěvoval, co mu hrdélko stačilo.

„O tomto místě mluvila babička,“ blesklo Hance hlavou. „To si musím vyfotit, tady to vypadá úplně pohádkově!“

Stáhla z krku fotoaparát, rozhlédla se, odkud by byly záběry nejhezčí ... a ztuhla na místě. Zaslechla ještě cosi jiného než jen ptačí zpěv. Nějaký hlas něco nezřetelně povídal a do toho se ozývalo takové divné tlumené štěbetání.

Hanka nejistě zaváhala. Má se dát na úprk? Je tu sama, v takové divočině. Pomalu pověsila foťák zpátky na krk a nerozhodně se zadívala k balvanům, od nichž se ty zvláštní zvuky nesly. Zvědavost ji nakonec přemohla.

„Jen tak maličko, jen nakouknu, co se to tam děje. Třeba se tu někomu něco stalo a potřebuje pomoc,“ ospravedlňovala se sama před sebou. Jeden krůček, druhý... už je u prvního kamene, natahuje krk,

ale pořád nic nevidí. Tak ještě kousek. Opatrně se protáhla škvírou mezi balvany, udělala pár krůčků po svahu, vyhnula se trnitým šlahounům lesních ostružin, jen tak malinko povystrčila hlavu nad dalšími kameny – a hned na to udiveně hlasitě vydechla:

„Jéé,...!“

„To mi musíš schválně plašit všechna zvířata,“ vyjel na ni rozzlobeně kluk. „Ráno ryby a teď vydra?“

„Já, já...“ chvilku blekotala Hanka, než našla řeč. „To byla vydra? Já jsem ji u vody ještě nikdy neviděla. Ty ji máš ochočenou? Jak se ti to podařilo? Promiň, nechtěla jsem ti ji vylekat, jenom jsem ji opravdu ještě...“

„Zadrž,“ přerušil její slovopád kluk. „Máš řečí jako koza bobků!“

„Čeho?“ vyvalila oči Hanka.

„Koza bobků,“ zopakoval jí kluk. „Nebo’s ani kozu ještě nikdy neviděla?“

„Samozřejmě, že kozu jsem viděla, v zoo,“ užaslá Hanka byla tak vyvedená z míry, že se ani neurazila. „Ale vydra jsem nikdy neviděla a ona si s tebou povídala, a tys ji krmil a ona ti žrala z ruky...a...a..., tak jak se ti ji tedy podařilo ochočit?“

„Ochočit? Copak jsi zapomněla, že jsem vodník? To je pak snadné!“ Kluk se už nezlobil, cukalo mu v koutcích úst a měl co dělat, aby se nerozesmál.

„Hm,“ Hanka najednou nevěděla, co odpovědět. Na vodníky samozřejmě nevěří, ale ten kluk je opravdu nějaký divný. „Tak já, já tedy už jdu. Ahoj!“

Kluk za ní ještě něco volal, ale ona se už otočila se a šplhala mezi balvany a ostružiním nahoru. Na cestičce se na okamžik zastavila. Nadechla se, vydechla, podívala se doprava, doleva a rozběhla se zpátky k chatě.